

NORDLIGE RYTMER

Af samme forfatter

100 % ren
Som det ligger
Pukkelryggens Valg

JACOB KOKKEDAL
NORDLIGE RYTMER

R O M A N

F A C E T

Nordlige rytmer

af Jacob Kokkedal

Copyright © Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2012

Omslag: Peter Nielsen, pncreate.com

Printed in Denmark by Scandinavian Book A/S

ISBN-13: 978-87-92879-02-8

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med

Kopy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Forlaget FACET

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

www.forlaget-facet.dk

www.facebook.com/forlagetfacet

Et forord

Under tilblivelsen af denne bog har jeg haft adskillige kvinder til at gennemlæse sagens genstand. Som følge deraf har jeg mødt vrede, skuffelse og noget midt imellem fra flere kanter. Og her i det moderne er jeg således også blevet underlagt diverse selvteknologier i form af den type af lommepsykologi, som så mange af os så gennemført og liderligt snagende hengiver os til gennem NLP, coaching, forskellige psykoterapeutiske retninger samt diverse analyseapparater erhvervet via alt lige fra AMU-kurser for svagt arbejdsduelige og til sygeplejeuddannelser – en enkelt læser har endda beskyldt mig for at være livstidsfange i analfasen, hvortil jeg naturligvis har svaret et bragende: “Ja tak, bare så længe vi har et sikkerhedsord, der er nemt at memorere og udtale med eksempelvis en sok i munden.”

Men sagen er altså den, at stort set alle læsninger er standset med det lettilgængelige modangreb angående ræven og rønnebærrene. Bogen er blevet lagt væk, og pointen har således ikke nået at finde sin form.

Af denne årsag er det mig derfor påliggende at korrigere omtalte modangreb og samtidig imødegå flere fra samme skuffe med et rungende: “Nej, skat. Det er ikke ræven, der siger, at rønnebærrene er sure. Det er derimod ræven, der har spist *alle* bærrene, det *meste* af busken, og som til sidst er sluttet af med *godt* og *grundigt* at besudle rødderne, og nu smager intet af noget mere.”

Men lad mig meget apropos gribe tilbage til lommepsykologien og tage en mere gestaltterapeutisk tilgang: “Hvis jeg havde sagt, at du var en bil, ville du så være blevet sur?”

1. Onsdag

Lysstofrøret blinkede i diffus morsekode højt oppe under loftet. Det havde længe skullet udskiftes, men den ansvarshavende havde ikke formået at tage sig sammen til at finde en stige. Af samme årsag var de blå lampeskærme af metal også farvet grå af et solidt lag støv, der havde fået lov at lægge sig som en helt ny farvetone deroppe i det høje. Og nu bemærkede centerets daglige gæster såmænd knap skidt mere.

Det var faktisk ungarbejderens job at ordne lamperne, men såvel hans snilde som hans klud havde endnu ikke fundet vej derop. Han brugte hellere tiden på maskinerne og vægtudstyret, når ikke lige han – som regel oftest efter lukketid – bankede den af ude på lokummet til pigerne i de gratismagasiner, der lå spredt på diske og borde rundt om i centeret. Selv en evigt smilende Lisser Frost Larsens ungdommeligt fastfrosne look havde i et gammelt nummer af Workout & Fitness måttet lægge krop til den unge mands forsøg på at få onskaben ud af legemet, når han sådan stillede sig op ude på handicaptollet. Der var efterhånden også næsten kommet et rituelt skær over de mange ekstra pauser, hvori den bumsede teenager med en nærmest højtidelig mine i ansigtet lagde det opslåede blad på håndvasken og trak t-shirten af, så han lejlighedsvist kunne kigge op på sin trænede overkrop, mens han onanerede. Han var et udslag af sin tid, og kunne han ikke komme med i reality-tragedier som Paradise Hotel, så kunne han i det mindste opføre sin helt egen selviscenesættelse ude på handicaperen – i Aalborg ender meget i talesproget på *-eren*.

Allerhelst ville den unge Bruno med det opsatte pindsvinehår dog

gerne stå og kigge ind gennem glasdørene til sal 2, når funk-holdet var i gang på aften som denne onsdag. Der var nemlig fyldt med kvinder, og 17-årige Bruno kunne snildt forestille sig at bedække dem alle. Selv de tykke nede bagi. I hvert fald sørgede han som regel for gennemført at affotografere de trænende i hukommelsen, så han ville have lidt i reserve, hvis nu fru Frost Larsen ikke kunne stå distancen ved næste rendezvous på toilettet.

Det var hold som funk, yoga og den nye trend Zumba, der for alvor holdt gang i fitnesscenteret Aalborg Motion. De fire sammenhængende vægttræningsrum spædede ikke så meget til kassen. De havde efterhånden en del år på bagen, og de almindelige motionister iført helsæt fra Kvikly foretrak hellere et af de nye centre. Der var der i øvrigt også knap så mange højtråbende steroidevrag i XXXL-undertrøjer. Af denne årsag vraltede der således næsten heller ikke andet end disse overpumpede, hårløse gorillaer rundt inde mellem vægtene. At bede dem tage deres madolieindsprøjtede arme ind til kroppen var en frugtesløs mission. Både fordi det var en fysisk umulighed for flere af dem, men også fordi det ville kræve et selvværd, som utroligt få af dem rent faktisk havde. Tribal-tatoveringerne vidnede også om dette. De lå op og ned langs de firkantede mænds svulmende muskler som tung farvelade malet af en fire-årig. Hverken tegnene eller mønstrene havde nogen bogstavelig betydning. De var vel dybest set tænkt som krigsmaling. Alligevel ville den bedste oversættelse i sprog og tale være et skrigende: "Hvorfor elskede du mig ikke, mor?" Heldigvis var der stadig steder som Aalborg Motion, hvor små drenge i mastodontskikkelser kunne gemme sig for andres refleksioner. Spejle dømte jo ikke det indre, og de brovtende mænd passede i deres gryntende og groteske form på en eller anden måde meget godt til stedet, der i tidernes morgen oprindeligt havde været maskinhal, dengang Aalborg stadig var en industriby.

"Drej! To, tre, fire. Og glid! Og glid! To, tre, fire og tilbage igen!" Der lå et headset henne på anlægget, men den platinblonde funk-instruktør, Jannie, kunne snildt råbe de svedende op med sin hæse stemme. Hun var brun og trimmet, men især om øjne og mund kunne man se den alder, hun så forkrampet forsøgte at holde fra livet med sund kost

og overdreven entusiasme til alt lige fra kaffegrums til udfald. Hendes sparsomme beklædning afslørede også den pornostjerne-feature over lænden, der fortalte, at Jannie havde haft sine velmagtsdage i slutningen af halvfemserne. Men også andre steder på kroppen sad små kunstfærdigt udførte sociale stregkoder, der berettede om en tid som Jomfru Ane Gade-pige. Da hun havde været Side 9-pige for et par år siden, havde journalisten således også måttet citere hende for at være til "skaldede, tatoverede bad boys, der inderst inde gemte på en rar fyr". Søde, solariesvitsede Jannie var ikke kommet så langt i evolutionen, at hun kunne se, at lige netop denne konstellation var en selvmodsigelse. Selv ikke efter flere forliste forhold til sådanne typer. Skolelæreren kunne jo nok fortælle hende et og andet om, hvordan en sådan tilgang til partnere ville resultere i udadreagerende unger og en solid stak sagsmapper hos Pædagogisk Psykologisk Rådgivning i Godthåbsgade på Nørresundbys solside. Men selvdestruktivitet var en svær størrelse at skulle forholde sig til for en pige som Jannie. Det var måske også en af grundene til, at Jannie stadigt opsøgte steder som Aalborg Motion frem for mere mondæne centre.

Blandt de svedglinsende nedringninger på de forreste rækker stod yngre udgaver af Jannie. De var "Next Generation" Jomfru Ane Gade-piger – opgraderede udgaver af platindullen. Deres tatoveringer havde i tidens ånd flyttet sig fra lænden til alle andre steder på kroppen. De værste havde ligefrem overplastret armene eller brysterne. Brintoveriltenes steriliserende affarvning var dog for længst gået af mode. I stedet stod disse selvbrunede partypiger nu alle med skinnende røde eller kulsorte frisurer og lignede vampyrer fra dårlige 50'er-gyserfilm. Enkelte havde endda formået at plukke øjenbrynene så meget, at de sidste rester nu sad næsten midt oppe på panden, som hos Karl Stegger i de gamle "Far til fire"-film. Det rigtige træningstøj sad stramt udspændt på deres kroppe som små dækkende lapper og vidnede om ulæste bøger og manglende ansvar for andet end deres beautybokse. De var lækre på en ligegyldig måde. Knep og smid væk.

For hver række man kom længere ned i den dampende varme sal, blev tøjstilen mindre afslørende, og der kom flere kilo på sidebenene

af kvinderne. Allerbagerst stod matroner i teltagtige t-shirts, som de konstant måtte rykke ud i, når stoffet satte sig i en fold mellem to deller. Onsdag var blevet deres "fri fra børn"-aften, og de søgte som alle andre, der havde fået deres børn alt for tidligt i livet, hurtigt ud i verden og bort fra ægtemænd, der hellere ville røre ved fjernbetjeningen.

Side 9-Jannie stoppede musikken henne ved anlægget foran de duggede spejle. Hun vred munden i en lidt irriteret mine og pustede et tungt lag støv af det gamle stereoanlæg. Der var flere kroge i centret, der trængte til en kærlig hånd. I forlængelse af den tanke kastede hun et hurtigt blik hen mod glasdørene, hvor ungarbejderen Bruno stod med et stift blik og et nærmest saligt, uudgrundeligt smil på læberne. Han var mindre end lidt værd, men det var ejeren Kurts nevø.

"Taaarrrk for i aften!" råbte Jannie og klappede hænderne sammen højt over hovedet. Hendes applaus fandt et ekko i de fugtvædede ungepigebryster og deres fremtidige skæbner længere nede i rækkerne.

Dørene åbnedes, og tre kvinder skilte sig ud fra hver sin motionskaste inde i salen. De to forreste var et par labre larver. De slentrede med en afslappet skødesløshed, der signalerede, at de var vel vidende om den opmærksomhed, omverdenen gav dem.

Den ene var en langlemmet pige sidst i tyverne. Selv om hun lige havde trænet, var det alligevel tydeligt, at hun ikke gik vanvittigt meget op i sit udseende. Hun holdt sig præsentabel. Jovist. Men det lange, nøddebrune hår havde eksempelvis ofte afstikkere her og der. På en dårlig hårdag lignede det små antenner på hovedet af infiltrerende marsmænd, der var sendt som fortrop ned for at forberede den store invasion. Blot for at kunne melde tilbage til moderskibet, at hvis Nordjylland var standarden for jordlingernes formåen, så burde man måske kigge nærmere på, om der fandtes andre mere spændende planeter at kolonisere ovre i Andromeda.

Camilla hed hun. Der var et momentant strejf af tristesse i denne skønheds brune øjne. Men man så den kun, når man overtrumpede sin betagethed af hendes fine træk og blidt markerede kæbelinjer. Mænd tænkte skumle tanker, når deres blikke faldt på dejlige Camilla fra den pæne del af velhaverbydelen Hasseris. Ofte blot simpel gangbang-ba-

cardi og så videre. Enkelte ville dog driste sig til at fantasere om børn med denne langbenede, Aalborgensiske Maria Magdalena.

Ved Camillas side var kanterne mere synlige. Her blev alt analyseret, vendt og drejet i et kritisk forbipasserende blik, der ikke tillod livet at overraske positivt. Det lange, glatte – naturligt lyse – hår på den 28-årige karrierekvinde var sat stramt tilbage i en hestehale, der næsten var blevet ordnet på samme måde, som man i gamle dage snørede de stakkels, unge pigers korsetter – et godt tag i sagens genstand og så et solidt træk bagud. Jeanette matchede sin veninde i både højde og skønhed, men der hvilede en tyngde i hendes evige evaluering af verden. Det var, som om der lå en kold, overbevisende tone i den tilflyttende karrierepigens nøgterne fremtræden, som gav Jeanette Iversen en form for postulerende pondus. Da hun var yngre – førend hun var blevet helt klar over sin evne – havde hun kunnet få voksne mandfolk til at bryde grædende sammen alene ved hjælp af et af hendes sigende blikke. En enkelt af disse mænd var endda efter et afslag fra den yngre Jeanettepige gået direkte hjem og havde bekendt sin vedvarende utroskab over for sin velourklædte hustru i forstadsparcelfhusets sorte lædersofa. Jeanettes væsen overtrumfede det tiltalende ydre. Hun var *kun* blåøjet af natur, og hendes ynde var ikke lig omgængelighed. Jeanette var kun kant. Gennemført *hele* vejen. Af samme årsag irriterede det hende også, da hun strøg håndfladen op over kinden og videre rundt i ansigtet. Hun havde ikke nået at tage sin makeup af inden træning. Det var ikke godt. Hun havde let ved at få uren hud, og den ulastelige pertentlighed kombineret med hendes job krævede en stilren fremtræden. Cleanseren fra Ole Henriksens serie lå ellers klar til brug sammen med en række andre alt for dyre produkter ude i Gucci-tasken i locker-skabet. For selv om der altid fulgte et stort arbejde med at gøre sig klar efter træning, var Jeanette ikke en af de piger, der ventede med at gå i bad, til hun kom hjem. Hun kunne aldrig nogen sinde finde på at lade andre se hende svedig og i uorden. Hun var i kontrol.

Pigerne havde kurs mod omklædningen, men stoppede begge lige uden for døren for at vente på den tredje musketer.

Gulvet gungrede, da et par korte, knoldede ben stampede derudad

for at komme væk fra arnestedet for den vrede, der næsten fik fysisk form af damp ud af den unge kvindes ører. Humøret kunne kort sagt være bedre i den kompakte krop på en meter og femogtres. Det lidt for runde hoved vred sig konstant fra side til side for at opsøge noget ballade, der kunne give hidsigproppen forløsning, for den overståede time havde været dybt, *dybt* utilfredsstillende. Årsagen: Bitten havde ved opstarten stillet sig oppe foran hos gazellerne med hovedet hævet højt. Men et ubevidst instinkt i de forreste rækker skønheder havde fået dem til at presse den erotisk buttede ejendomsmægler længere og længere ned i rækkerne, sådan at Bitten ved timens slutning pludseligt i et tab af åndedræt tvært opdagede, at hun næsten var endt helt nede ved flodhestene bagerst i lokalet.

Hun havde ellers både et velplejet udseende og det rigtige tøj på; en lækker, mørkt tonet gyldenbrun top med indbygget sports-bh fra Peak Performance, der komplimenterede hendes solarieplejede teint. Halvlange tights fra Casall med sømme, der formede benene flot og fjernede både det kompakte og det korte fra hendes stænger, samt et par lette og spritnye sportssko fra Stella McCartney. Håret var klippet smart kort i rødbrune farver på en måde, så hun undgik både styrthjelmskuglen og fodboldfrisuren, og modsat veninden Jeanette så trænede Bitten fra Brovst *altid* med *sin* makeup på. For hun *ville* høre til i de forreste rækker. *Alt* handlede om at nå de forreste rækker. Det var blevet et mantra. Et motto. En byrde.

“Er der noget i vejen?”

Bitten værdigede knap Camilla et blik, inden hendes bastante korpus bankede døren op ind til omklædningsrummet, hvor hun stillede sig lige inden for døren med spredte ben og hænderne i siden og skulede ondt på de to unge piger, der optog bænken foran hendes skab.

Gymnasiepigerne smuldrede som tvebakker under projektørblikket fra det bette, gennemsvedte kraftværk. Den instinktive fornemmelse, man kan have, når man bliver overvåget eller betragtet fra usete kilder, gjorde situationen endnu mere ubehagelig, når det pludseligt drejede sig om andre pigers konfronterende, kritiske stirren frem for brunstige mænds afklædende observation. De to tøsebørn tog sig nervøst sam-

men til at snige sig forbi Bitten og veninderne. Den ene af dem – en kalveknæet spurveunge med kommunefarvet hår og usmart Louis Nielsen-brillestil – fik endda ligefrem fremstammet et forsagt “undskyld”, mens hun forsøgte ikke at se furien i ansigtet.

Camilla slængte sig på en bænk i det halvtomme omklædningsrum og sukkede.

Jeanette smilte foran sit skab, mens hun hev Ole Henriksen op af tasken. “Det er vel rart at komme lidt væk fra studiet?” Hun skottede til Camilla.

Den nøddebrune direktørdatter nikkede og sank en klump efter et øjeblik tænkssom smasken. “Det er jo ved at udvikle sig til at blive en æggeskal at skrive bachelor. Man bliver jo helt bange for tanken om en dag at skulle ud i verden blandt folk igen.”

“Det er der jo så heldigvis ikke de store chancer for med dit studie,” fnøs den bredbagede Bitten fra Brovst og begyndte at pakke sin sportstaske ud på bænken.

Camilla sukkede og satte sig op. “Problemer med kærligheden?”

“Kærlighed er en illusion!” afbrød Jeanette og stillede sig hen foran spejlet med vat og cleanser. Hun skulle ikke nyde noget af at gå ind i en diskussion om forskellige studiers praktiske anvendelse. Jeanettes eksamenspapirer var fra RUC, hvor hun havde taget en af de uddannelser, som ingen egentligt vidste, hvad var. Det var vist noget med kommunikation, meeen ... Jobbene havde da været der, men absolut ikke ligefrem hængt på træerne bagefter. Hun havde også kun fået stillingen hos et mindre konsulentfirma – i Aalborg af alle steder – fordi hun havde flirtet så kraftigt med chefen til ansættelsessamtalen, at hun havde følt sig nødsaget til at fortsætte flirten ved de to første julefrokoster i firmaet. Bare så han følte, at han fik lidt for pengene. Selvom hun ikke var den slags pige. Jeanette var tværtimod ambitiøs. Og dygtig. Hun havde puklet og skabt resultater, og ved sidste års julefrokost havde hun bedre kunnet tillade sig at takke pænt nej til chefens krummernik, da den næsten midaldrende mand med stift blik på hendes bryster havde indledt sin sædvanlige kurtiseren, der bestod af en drukken slikken sig om munden og en udpræget aalborgensisk dialekt: “Hvor er do vel nok

en majet daaajlig pige, Jeanette”. Han måtte i stedet tage til takke med piccolinen, hvis murermesterfar mandagen efter troppede op med tre store svende for at jage synderen lidt rundt på kontoret, indtil politiet omsider fik taget sig sammen til at sætte kaffekoppen fra sig inde på gården og køre ud til firmaets adresse med havudsigt på Bryggen. De implicerede skulle vist alle i retten for lidt af hvert nu. I hvert fald var der nu ingen ungarbejdere mere i firmaet.

Drømmepigen fra Brovst løftede lidt op i sin forholdsvis flade mave, så hun kunne fange den lange delle, der derved opstod. Hendes hænder trykkede om folden i noget, der endte med at blive et nap. “Vi har det månedlige statusmøde i kæden i morgen, og jeg har ikke fået solgt en skid! Jeg kunne ligge klar lige indenfor på et bjørneskindstæppe, og de mandlige kunder ville bare løfte lidt på øjenbrynene og se kritisk ned i tilstandsrapporten.”

Camilla og Jeanette lo.

Døren røg op, og to af flodhestene gungrede ind.

“Puha, det var lige før koteletterne og flødekartoflerne kom op igen!” bedyrede den største af dem, mens hun trindt fik gelejdet sig rundt mellem bænkerne.

“Men det er godt for stofskiftet,” mente veninden med en stemme, der havde røget så mange smøger, at hun roligt kunne lægge billet ind på rollen som Bamse, når den figur i søndagsbørnetimen engang skulle gencastes.

“Ja,” nikkede den første gravalvorligt, mens hun hev en halv liter Pepsi frem fra sit skab og nåede halvvejs gennem flasken i den første slurk, “Gud ved, hvor meget man mon har forbrændt på sådan en time?” Kvinden lod colaen køre lidt rundt i plasticflasken, inden hun i endnu en slurk tømte resten med velbehag og begyndte at lede efter den snickers, hun havde glædet sig til under hele træningen.

Camilla skyndte sig hurtigt ind under bruseren, hvor hun uhørt kunne lade sin latter blive overdøvet af vandets rungen mod gulvet. Det var ikke pænt af hende. Det vidste hun godt. Men engang imellem var der en lille pige, der *ville* ud.

2. Forældrekøb

Der lugtede af sure trusser i den lille toværelseslejlighed i Vendsyssels-gade. En kombination af alt for meget at se til og det umulige i at få en vasketid nede i kælderen på et tidspunkt, hvor man ikke skulle gå ned med vasketøjet iført skudsikker vest og bevæbnet med peberspray og boldtræ af frygt for, at de sindslidende fra de almene boliger overfor skulle sidde klar dernede i mørket med et par lussinger og en frisk lille voldtægt hen over industrivaskemaskinerne. Men sådan var det, når folk i opgangene begyndte af få børn. Singlerne blev presset ud af fællesområderne, og strengt taget havde disse småbørnsfamilier slet ikke noget at gøre i Øgade-kvarteret. De burde for længst være flyttet ud i satellitbyerne, hvor de kunne sidde og klage over, at de ikke havde råd til noget, selvom de lige var kommet hjem fra fjorten dages ferie i Tyrkiet til deres nystilede stue med 48 tommers-fladskærm og Holmegaard i vinduerne. Men priserne var endelig trods krisen ved at nå det leje, hvor nystartede familier ikke længere havde råd til at skifte lejligheden ud med helvede på jord i flade kasser mursten med nyklippet græs og naboer, der fodrede deres kastrerede golden retrievere med stesolider og lykkepiller. Derfor var folk altså begyndt at danne familie i et kvarter, der i 80 procent af tilfældene var ejet af midaldrende mennesker, der boede alle andre steder end her. Det var de forældre, der ikke kunne udholde tanken om, at deres børn skulle lære at klare sig selv. Eller at deres børn skulle lære at sætte pris på de enkle ting i tilværelsen og lære at arbejde sig op i livet. Og det var den indstilling, der nu havde sat sig så godt på deres børn, at disse nu forventede at få verden serveret på et

sølvfad, når de flyttede hjemmefra. Så ville disse unge mennesker løbe rundt med deres studiekort til AAU gemt i Marc Jacobs-punge, mens de på samme måde som de unge par i Øgaderne ville beklage sig over økonomien. For eksempel over at de næsten ikke havde råd til at fylde den bil op, som deres forældre også betalte alle udgifter til. De børn var et symptom på tiden – et tegn på det svigt af ansvar som middelklassen havde præsteret i forhold til at opdrage til *såvel* rettigheder som pligter. Disse velmenende forældre gav denne tone videre til deres børn, der igen forværrede dette svigt eksponentielt. Det var den samme fejltagelse, et velmenende forældrepar fra Brovst i sin tid havde gjort. Men et par hårde år som elev hos byens største mægler havde heldigvis udbedret det meste af den fejltagelse i Bittens tilfælde.

Salgsopstillingerne inde på spisebordet i stuen fik en ukærlig tanke, inden Bitten åbnede køleskabet.

“Du er single!” skreg det halvtomme indre ud mod den nydeligt afrundede pige. En cultura med hawaii knas, tre tomater, nogle gulerødder, tre måltidsbarer fra Nupo, to dage for gammel discountspegepølse og noget i en plasticbøtte, der efterhånden var begyndt at udvikle puls og kropsbehåring.

Bitten lukkede irriteret ind til det kølige indre igen. Et lille suk rejste sig fra hendes stærke hjerte, mens hun sendte et overvejende sus ud ad vinduet, ned over den tarvelige baggård og lod det hvisle tilbage og ende foran hjørneskabet lige inden altandøren i køkkenet. Noget klikkede i hovedet. En gnistren der fik hendes tunge til at væde læberne.

Det sagde knæk, da hun gik ned på hug og åbnede hjørneskabet. Dagmarskålene blev ublidt skubbet til side. De ildfaste fade ligeså.

Der var det! Slaraffenland!

Et landskab af junk åbenbarede sig for hende inderst i skabet, og hun lod sig falde ind i denne vidunderlige verden som Alice i kaninhullet. Og da hun igen trak sig tilbage var favnen fuld af bras fra dette hemmelige forråds-kammer; en pose chokoladeovertrukne peanuts, skruer fra Kim's og colajuicebrikker, som hun ikke havde kunnet undvære, siden hun gik i tredje klasse. Inden hun væltede om på sofaen inde i stuen, mindede hun sig lige om, at hun til gengæld hellere måtte spise

lidt mindre næste dag og ellers huske at træne 45 minutter på crosstraineren inde i soveværelset, inden hun den pågældende næste dags aften skulle til singleyoga i centeret.

Der var ikke noget godt på tv. Der kørte en af hendes yndlingsserier, men det var et gammel afsnit, hvor redaktørpigen Nico endeligt fik taget sig sammen til at få gang i en affære med sin purunge fotograf, der var så hot, at enhver kvinde med æggestokke uvægerligt hensatte sig i drømme om at kunne slikke smeltende nutella af ynglingens svulmende, brune six-pack. Med det i mente lod Bitten sig alligevel forstene af seriens næsten radmagre, smukke kvinder på toppen af livet, mens hun nåede halvvejs gennem chokoladepeanuttene. Skærbilledet lod sig spejle i hendes vidtåbne øjne, der sugede alt til sig, som et lille barn fra centralafrikansk slum ville gøre det ved et møde med vestens umådelige, uendelige hensynsløse rigdom. Fagre nye verden. Himlen?

For i Bittens verden var disse strikkepindetynde gespenster skinbarlige gudinder skabt af glinsende lipgloss, Christian Louboutin-sko, Bottega Venetta-solbriller og en god gang bulimi – tænk, hvis hun dog bare magtede at være så selvudslettende, at hun uden videre overvejelser kunne stikke fingeren i halsen for at rodbehandle drøbelen til overgivelse. Så ville hun måske komme til at ligne disse vingeløse engle, som havde bemestret livet, og som alle så op til. Så ville hun være lykkelige! Ikke som nu, hvor de halvt spiste chokoladepeanuts og den åbne pose skruer lå og hvilede på hendes henslængte legeme på sofaen og gav hende – syntes hun selv – mere karakter af en strandet hval end den kønne og trinde pige, hun faktisk var. Da serien lukkede ned med endnu en række af uforløste problemer, smaskede hun døsigt og fik eftersmagten af chokolade en ekstra gang rundt i munden. Det rumlede i maven og en lille vind rejste sig fra dybet under hendes nederdel. Bitten livede hurtigt op og kiggede instinktivt flovt rundt i stuen. Hendes blik endte med at hvile på salgsopstillingerne på bordet lige over for sofaen. Æv!

3. Ved tyren

“Ja, det går jo ikke så godt lige for tiden ...” Lars Holm, holdt en kunstpause, mens han forsøgte at se oprørt ud. Bitten sad bagerst i det store mødelokale på hovedadressen på Vesterbro, men hun behøvede ikke mere end at læne sig lidt til siden for at se ud gennem vinduet bag sin chef, hvor hans spritnye Audi til 800.000 stod og soled sig i en stor baggård. “Salget er jo gået noget ned ...” Endnu en kunstpause som han havde lært på et kursus af en bakkesangerinde, der åbenbart mente, at hun vidste noget om, hvordan man drev en større virksomhed. “Men jeg tror, at vi kan komme om ved det uden at skulle afskedige nogen i første omgang.

Skuldrene løsnedes blandt de forsamlede mæglere. Selvom de alle aldersmæssigt var under fyrre, var udsigten til ledighed lig med døden for dem. Det ville nemlig betyde, at de i kortere eller længere tid ville blive nødsaget til at leve et liv uden ny, dyr brugskunst i hjemmene og spontane ferier til varmere himmelstrøg, hvor man kunne sippe mojitos i strandbaren, mens små, thailandske ladyboys dansede rundt på bordene i krympede tangatrusser og spillede på kødfløjte og benknogle. Men den rigtige sandhed vedrørende boligmarkedet i Aalborg var også, at det rent faktisk gik godt. Det gik bare ikke så godt, som det havde gjort i de seneste ti års historiske højkonjunkturer, hvor ejendomsmæglere havde spundet guld på alt, hvor der bare var en lille chance for, at murstenene kunne holde sammen.

“Jeg tænker, at vi nok finder en måde at holde pengene hjemme på. Vi må finde pengene andre steder.” Lars Holm blussede overrasket op i

et stort smil. De ansatte smilte lettede tilbage. De vidste ikke, at chefen i virkeligheden stod og glædedes forventningsfuldt ved tanken om at skulle ud og køre i sin nye bil efter dette "krisemøde". "At finde pengene andre steder" betød i øvrigt i realiteten bare, at man satte annonceudgifterne op. Det kunne man gøre, dels fordi man havde flere poster på kontrakten, hvor man kunne hæve satserne, uden at kunderne anede uro – hvordan skulle de vide, hvad tingene kostede? Men også fordi cheferne for byens største kæder plejede at mødes for at aftale, hvad det måtte koste at sælge hus i Aalborg. Bitten lod tungen vandre hen over den plomberede undermund, hvor størstedelen af hendes børneopsparing efterhånden befandt sig. Nej, mæglerne måtte som sagt udvise lidt mere finesse og dække deres kartellignende virksomhed ind under en masse standardposter på kontrakterne.

Hun bemærkede, hvordan Anita Deleuran havde sat sig helt oppe foran, så chefen kunne se ned i hendes Vero Moda-nedringning. Det var en lille trøst, at Anita Deleuran solgte mindre end alle andre mæglere i kæden. Hun var kun ansat som ansigt udadtil. Anita havde sjældent kunder, men sad alligevel altid og arbejdede med et eller andet – som regel facebook ellet twitter – ved sit skrivebord henne ved hovedindgangen. Når døren åbnedes, sørgede hun altid for med det samme at se op i ansigtet på de besøgende med et smil i sit smukke, fregnede ansigt, der fik vandet til at gå i bukserne på både mænd og kvinder. Så var de uheldige fanget i et Deleuranisk paradis af uduelig, men velduftende og overvældende skønhed, mens en af de andre mæglere skyndte sig at slå en klo i de forsvarsløse stakler og trække dem med længere ind i hulen. Ak, ja. Deleuran med det bølgende, naturligt røde hår var dum som en dør, men smuk som bare fanden. Skønhed og viljen til at bruge den åbnede mange muligheder i livet. Man talte så meget om kompetencer og kvalifikationer. Deleuran var i sin helt egen kategori, hvad det angik. Hun skulle nok klare sig i livet.

Holm ophævede mødet ved at slå armene ud til siden, så den ternede habitjakkens skulderpuder røg op om ørerne på ham. En uklædelig stilling der mest af alt fik ham til at ligne en amerikansk brugtvognsforhandler på tv. Han huskede at få øjenkontakt med hver enkelt ansat,

som bakkesangerinden havde rådet til, hvilket bevirkede, at der blev en pinlig tavshed i de fem-seks minutter, det tog for Lars Holm at komme hele vejen rundt blandt de treogtyve medarbejdere i lokalet.

Skalstolene skrabede mod det tynde, grå gulvtæppe, da mæglerkædens ansatte hastede ud for at komme væk fra chefens søgelys. Anita Deleuran sørgede for lige at vrikke lidt med popoen foran bossen, inden hun selv dansede præmiefissen ud for at tjekke sine veninders statusopdateringer.

Bitten fra Brovst sendte en tvær tanke efter "fyraftensaktiviteten", som de andre så forsmædeligt kaldte unge Deleuran. Desværre gjorde denne gestus, at Bitten var et splitsekund for langsom til at forsvinde.

Pludselig stod Lars Holm og lænede sig intonerende ind over hende. "Hvordan går det med Ny Kærvej 160, Bitten?"

Hun blev fuldstændig fanget på det forkerte ben. Kiggede sig lidt konfus rundt i det nu tomme lokale, men kom så til sig selv igen.

"Har du nogen på bedding til den?"

Bitten rettede på nederdelen og hævdede hovedet, så hun undgik at ligne et skræmt dyr fanget i motorvejstrafikkens lyskegler. "Jo, jeg havde et ungt par med derude og se i sidste uge. Men de havde desværre taget pigens forældre med, og da moderen begyndte at græde, mens vi gik rundt indenfor, besluttede parret at se tiden lidt an." En lille ærgerlig trækning fik Bittens ene øje til at lave tics ved øjenkrogen, så hun var nødt til at lade en hånd glide hen over stedet. Pigens mor var allerede i entreen begyndt at gnide sine hænder manisk, mens væden fugtede hendes stålbriller indvendigt under det korte, krøllede, grå hår. Og da de bevægede sig ind i stuen, brød kvinden ud i lys lue. Hun ævlede noget i retning af "Åh, min stakkels pige" under sin spontant, tårevædede regndans rundt på det endnu ikke støbte gulv – de seneste ejere var nået så langt som at få gulvet brækket op. Moderens furore fik pigens far til at skælde ud på sin datter. Hans mest slående argument var at pege på væggene, hvor der endnu var rester af kattelort. Bitten havde ladet blikket glide over på den unge mand i parforholdet, der så tydeligt lettet ud ved tanken om nu at kunne slippe for kærestens lillepigedrøm om nyistandsat hus med samtalekøkken og nye fliser i haven. Nu ville

der i stedet blive tid til at gå hånd i hånd gennem Kildeparken på lune sommeraftner, hvor musikken fra Skovdalen summede gennem det centrale af Aalborg, og hvor folk lå og flød på tæpper i slumrende græs og med vinden susende svalende gennem løvtræernes grene.

Holm sukkede. Den historie havde han jo hørt før. Ny Kærvej 160 var blevet en af de ting, der red ham i søvne om natten. Den udtjente ruin var et dødsbo fra en ensom, gammel dame, der først blev fundet tre uger efter hendes sidste salgsdato. Da havde de usandsynligt mange katte i huset allerede været der. Holm skuttede sig ved tanken. Det var drengen med reklamer, der havde anet uråd. Egentligt burde det have været hjemmehjælpen, der skulle have opdaget kvinden – og helst en rum tid før end hendes departure som supplement til Whiskasdåserne i køkkenet. Af uransagelige årsager havde selvsamme hjemmehjælp dog ikke fundet hende, selvom de pågældende personer alle havde kvitteret for at have været forbi og hjulpet damen flere gange dagligt i de tre uger, hvor hun lå stendød på køkkengulvet og lugtede af lort. Alene kattene havde svinet sådan, at huset ville have været berettiget en kondemnering, hvis ikke arvingen, en nevø til den afdøde, havde bønfoldet Lars Holm om at prøve at få ruinen afsat som en vennetjeneste – Holm og han spillede oldboys fodbold sammen ude i Vejgaard.

Holm var jo en kammerat og *havde* faktisk fået huset afsat hele fire gange nu. Alle gangene til unge, nygifte par, der søgte et håndværker-tilbud. Hver gang havde den omfattende renovering dog udviklet sig til et mareridt for de implicerede par, der som alle nystartende, unge mennesker ikke så virkelighedens lange, seje træk, men kun hvad det *kunne* blive. Nu stod Ny Kærvej 160 altså i fire skilsmisser og efterladt i hele og halve istandsættelsesprojekter, siden ingen af parrene havde formået at videreføre det forrige pars gør-det-selv-projekt. Det seneste par havde været en lækker diætist og hendes pumpede fodermesterman. De havde kastet alt fra sig i post traumatisk desperation og var endda endt med at skændes om, hvem der var *mindst* egnet til at have deres nyfødte søn boende hos sig. Også denne gang havde Lars Holm taget det på sig at hjælpe Ny Kærvejs ofre af med svineriet, men det lignede efterhånden mere et projekt for en bulldozer.

“Vi kunne jo sætte prisen ned igen?” Normalt ville standardløsningen for usælgelige huse være at male det hvidt indvendigt, men i dette tilfælde var en håndgranat eller en flok forkælede unger fra Ungdoms- huset vist en bedre løsning.

“Så ville det jo næsten være gratis,” sagde Lars Holm og klappede Bitten opmuntrende på skulderen, inden han selv traskede ud i kontorlokalet for lige at fortælle Deleuran, hvor god en indsats hun gjorde.

Bittens mave rumlede. Hun havde sprunget både morgenmad og frokost over pga. gårsdagens sukkerindtag, hvilket bevirkede, at hun nu – for ikke at blive svimmel – måtte passe på ikke at rejse sig for hurtigt op af stolen resten af dagen.